

[Fibiger.]

var blevet enig om dette lovforslag. De to små ændringsforslag, der er stillet, har vi jo drøftet adskillige gange i udvalget, og man kan sige, at det har trukket længe ud. Grunden til det er, at man havde håbet, det skulle lykkes at finde en sådan form, at loven kunne udgå fra folketinget som en enstemmigt vedtaget lov. Thi det er meget væsentligt, når man skal lave den slags ting — det er jo i virkeligheden store ting, der er tale om med disse udstykningslove —, at man finder frem til enighed. Så går det bedst. Det forbavser mig noget, at man ikke har villet tiltræde ændringsforslaget under nr. 3, thi det plejer dog gerne at være således, at når man har lavet en lov, behøver man ikke straks at udstede bekendtgørelse om dispensation, om at give amtmandene bemyndigelse til efter ansøgning at give dispensation i det bestemte forhold, der her er tale om. Det kunne lige så godt være indføjet i loven, så man vidste, hvad man havde at rette sig efter, og da det navnlig er husmænd, der vil nyde godt at at kunne få jord, selvom den ligger indenfor de 2 km afstand, synes jeg, at det havde været rigtigst, at man havde gjort loven færdig, så den var helt i orden og man ikke straks behøvede at tænke på dispensation. Men jeg skal anbefale, at man stemmer for de under nr. 1, 2 og 3 stillede ændringsforslag, og at man stemmer imod det af det ærede medlem hr. Aksel Larsen og flere stillede ændringsforslag.

Aksel Larsen: Socialdemokratiets og udvalgets ordfører erklærede, at det resultat, man var nået til i landstinget, var fuldt tilfredsstillende. Der var ingen forbehold i denne udtalelse. Jeg anser ikke resultatet for fuldt tilfredsstillende, og jeg savner stadigvæk en fornuftig forklaring på, hvorfor man ville ændre den skikkelse, lovforslaget om landbrugsejendomme havde fået i folketinget i fjor. Der var i folketinget et stort flertal for denne affattelse af lovforslaget, og selvom den ikke opfyldte alt, hvad man med rimelighed kunne kræve, selvom den ikke principielt opfyldte det gamle husmands- og landarbejderkrav om, at ingen må eje mere end 2 ejendomme, var den dog et betydeligt skridt i den rigtige retning, og den sikrede samtidig, at det ikke i første række ville blive bøndergårdene, men derimod godserne, der kom til at aflevere jord. Af grunde, som man vel egentlig kun kan gisne om, selvom man godt kan danne sig en mening om dem, har den højtærede land-

brugsminister fundet for godt efter under voldsom kamp at have fået sit lovforslag igennem i folketinget i en skikkelse, der var acceptabel for folketingets flertal og også for landstingets flertal, under landstingsbehandlingen at indlade sig i forhandling med venstre og de konservative om en total ændring af lovforslaget, og det er dette således ændrede lovforslag, den socialdemokratiske ordfører i dag betegner som fuldt tilfredsstillende. Da vi havde den anden affattelse i folketinget i fjor, havde jeg indtryk af, at han også anså den for fuldt tilfredsstillende. Hvorledes to vidt forskellige affattelser af et lovforslag kan være lige fuldt tilfredsstillende, er mig ikke ganske klart. Jeg ved, at det er socialdemokratiet og den højtærede landbrugsminister, der er skyld i, at loven således bliver dårligere. Da vi havde lovforslaget i landstingets affattelse til første behandling her i tinget, erklærede den radikale ordfører højt og tydeligt, at han havde hellere set det i folketingets oprindelige affattelse. Lignende toner lød, hvis jeg ikke husker forkert, i hvert fald fra eet medlem af venstre. Hvis socialdemokratiet ikke havde svigtet, ville altså folketingets oprindelige affattelse af dette lovforslag være blevet bibeholdt. Det kan imidlertid nås endnu at komme tilbage til den, og jeg synes, at ikke alene bør det radikale venstre, om hvem vi fra det foreliggende lovforslags første behandling ved, at det er tilhænger af en anden affattelse, men også de venstremænd, som har samme opfattelse, medvirke hertil. Det vil være så meget mere rimeligt, at man går tilbage til folketingets affattelse, som det nu viser sig, at venstre og de konservative aldeles ikke er tilfredse med — hvad skal man sige — den store finger eller den hele hånd, de her har fået fra landbrugsministeren i landstinget, men selvfølgelig møder op her i folketinget efter recepten: appetitten kommer med maden, og forlanger endnu mere. Forliget bliver altså ikke overholdt fra den parts side, og det synes jeg den højtærede landbrugsminister og socialdemokratiet skulle drage visse konsekvenser af og sige: så kan I have det så godt, så går vi tilbage til det, vi i sin tid vedtog i folketinget! Det er det, mit parti foreslår at gøre. Vi har stillet et ændringsforslag gående ud på, at lovforslaget affattes, som det var affattet, da det forlod folketinget efter afstemningen ved tredje behandling den 28. maj 1948. Jeg vil ikke betegne denne affattelse som fuldt tilfredsstillende, men jeg vil betegne den som efter omstændighederne tilfredsstillende og